

Читалище

свременно

брой 54 март 2013

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

РАЗЛИЧНИ ИСТОРИИ

Различие между баща и учител

Често глумеше Александър: По-много съм должен Аристотелу, чи ма научи, а не Филипу, чи ма рогу, защо от тогози приех живеяние, а от оногози добро живеяние.

Полза от учението

Филип подканяше Александра да залега да учи, заради да не стори много работи, за които той ся скорбяше, чи ги е сторил.

Кое богатство не ся загубя

Димитър, Антиохов син, като превзе Мегара и сичките граждани си загубиха кой щото имаше, найде философа Стилпона и го попита щому ся загуби. А той отвеща: Нищо, нищо никои не мож да ми зъмни добродетелта и учението.

Из шеста глава на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беронича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

„СЪРЦЕТО МИ ПРИНАДЛЕЖИ НА БЪЛГАРИТЕ...“

Калина КАНЕВА

Когато нейно британско величество кралица Виктория заявява високомерно: „Никой в Англия няма да се съгласи нашата чест и интереси да бъдат жертвани заради българските жестокости“, управниците на Австро-Унгария настояват за „подялба“ и „поглъщане“ на южните славяни, а железният канцлер на Германия Бисмарк отронва презрително, че за каузата на овцекрадците от Долния Дунав не заслужава да бъде жертван животът дори на един померански гренадир – в същото това време в сърцето на Османската империя, в лицето на Високата порта и безсърдечна Европа един руски дипломат „изстрелва“ своя ултиматум: „Или автономия, или анатомия!“ (т. е. война)

Формулата на руския посланик ген. Николай Павлович Игнатиев, изречена по време на Цариградската конференция, изразява готовността на Русия да освободи поробените славянски православни братя от петвековното робство и „да върне дългаси на родината на просветителите Кирил и Методий“. За него политиката не е само „интереси“, но и „симпатии“.

Санстефанският мирен договор е подписан. Парад в Сан Стефано. 3 март 1878 г.

Кипяща натура, ярка фигура, мощна необикновена личност, стремително действащ талант, метеор – това са определенията за него. Не един съвременник на оная бурна епоха, преди повече от столетие, е оставил щрихи към „импозантната сянка на оная живостен, оная прозорлив, оная пълен с енергия руски политически мъж, който

тъй много бе обикнал България и който тъй много бе помогнал за нейното духовно и политическо освобождение“ (М. Балабанов).

Съвременниците му подчертават неговата живост на ума, уменияето бързо да схваща въпроса и бързо да го обработи в главата си, смелостта безотлагателно да решава, следвайки може би

инстинктивно завета на великия Петър, че пропуснатото време е подобно на безвъзвратната смърт. И още: инициативен, решителен, „остроумен, изобретателен и ловък“, находчив, общителен, разговорчив, откровен, обаятелен. Умее да се вслушва, да споделя, да цени и уважава дори и противника.

На стр. 4

Празнувахме 3 март

Виж на стр. 4

ВЕЧЕР, ПОСВЕТЕНА НА АПОСТОЛА

НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, НЧ „Емил Шекерджийски – 1919 г.“ и Национален литературен салон „Старинният файтон“ организираха на 18 февруари 2013 г. паметна вечер по случай 140 години от гибелта Апостола на свободата под наслов „Аз, Васил Левски, в Карлово роден...“. Сред присъстващите, препълнили Просветна зала на читалището, бяха посланикът на Израел у нас Шаул Камиса Раз, писателите Анжел Вагенщайн, Надежда Захаријева, Матей Шопкин, Банко П. Банков, народната певица Калина Згурова, Емил Бехар, много ученици и др.

Актьорът Веселин Калановски прочете избрани мисли и откъси от писмата на

Апостола до сподвижници и съмишленици.

Слово за делото и подвига на Васил Левски, което публиката слушаше с приаен дъх, произнесе проф. Андрей Пантев. Д-р Елена Алекова представи фототипното издание на книгата

„Левски за себе си“ на Емил Шекерджийски, която миналата година стана факт благодарение на изд. „Шалом“, и НЧ „Емил Шекерджийски – 1919 г.“. Посланикът на Израел също пожела да се включи във вълнуващата вечер, като посочи паралели между българската и израелската история.

Вечерта продължи с патриотични песни в изпълнение на Емил Чендов (вокал) и Васил Бележков (китара) от Вокална група „Епизод“ при НЧ „Емил Шекерджийски – 1919 г.“.

На 14 февруари 2013 г. в Библиотеката на читалището бе откриване на изложба, посветена на 140 години от обесването на Васил Левски.

Още – на стр. 2

ПОКАНА

На 13 март (сряда) 2013 г. от 18 часа в Студио 5 на Националния дворец на културата Литературна гостоприемница с Надежда Захаријева представя стихосбирката „Другата в мен“ на Лиляна Стефанова с участието на Йорданка Христова, Драгомир Шопов и актрисата Станка Калчева.

Мисли по повод 19 февруари

УРОК ПО РОДОЛЮБИЕ

Д-р Елена АЛЕКОВА

Миналата година НЧ „Емил Шекерджийски – 1919 г.“ чества 100-годишнината от рождението на своя патрон. Във връзка с това преиздаде книгата му „Левски за себе си“ (фототипно издание), както и събра в едно томче – „Дума, дадена на свободата“ – неговите публицистически творби.

Ефектът от издаването на двете книги, поне за мен, е неочакван! Докато четях книгите и си спомнях живота и делото на двамата борци – единият за национална свобода, а другият за свобода социална; единият срещу турското робство, другият срещу хитлерофашизма, новото робство на ХХ век, – неотлъчно в съзнанието ми просветаваше мисълта за единството на историята, за трагизма и величието на подвига, за смисъла на саможертвата в името на народното добруване. „Аз съм посветил себе си на отечеството си още от 61 год., да му служа до смърт и да работя по народната воля“ – пише Левски в писмо от 25 август 1872 г. до Анастас П. Хинов. „Има ли на света нещо по-добро от това, да се борим за свободата на своя народ? Има ли по-велико – да умреш за него, ако се наложи?“ – пише в „Апел до българската младеж“ през юли 1944 г. Емил Шекерджийски.

И думите им се изпълниха. Единият стана курбан за отечеството и народа си на 37 години. Другият – на 32...

Днес, 140 години от обесването на Левски и 69 години от гибелта на Емил Шекерджийски нима нямаме нужда – повече от всичко – от такива чисти и смели сърца, които да посветят себе си на отечество и народ? Колцина са тези днес, които се издигат над себе си и своето, за да утешат плаещите, за да подкрепят съкрушените, за да освободят угнетените, за да избавят тези, които страдат?

Времето и днес търси своите апостоли. Времето и днес чака своите посветени. Времето днес и ще ги роди. Въпреки превратностите. Въпреки „новите прочити“ и интерпретации на историята. Въпреки нихилизма към народните дела. Въпреки всичко! Защото в историята нищо не остава незавършено. Защото на всяко действие има противодействие. Защото естеството не търпи празнота. Или, както го е казал Апостола: „Времето е в нас и ние сме във времето. То нас обръща и ние него обръщаме.“ От нашия избор зависи нашият живот. Защото можем да се примирим с времето, което ни прави жертви. Но можем и да го обърнем, да бъдем неговите строители.

Това е то единството на историята! Тече времето. Изтича в безкрайността. С него нещо от живота си отива. Едни хора сменят други хора. Едни идеи бързат да отменят други идеи. Едни сънища изблъскват други сънища. И същевременно нещо остава едно и също. Десетте Божии заповеди са неотменен императив на живота от древността до днес. И ще пребъдат. И покрай тях борбата между добро и зло не свършва. Като всяко време налага своята борба.

Днес се намериха българи, които да отричат турското робство, назовавайки го „османско присъствие“, и окачествиха борбата на народа ни за свобода като най-обикновен тероризъм. И макар да се поскриха на тъмно, стреснати от обществената реакция, те продължават да работят в тази посока. Расте броят на джамииите у нас ведно с амбициите на съседите ни за реабилитиране и възраждане на Османската империя (като дух, но и като материя). Днес също така се намериха хора, които да обезсмислят Съпротивата, отпора срещу най-голямото зло на ХХ век

в Европа – фашизма, и дори да възраздат фашистките идеи.

Къде е днес мястото на чистото и смелото сърце? Мястото на чистото и смелото сърце е там, където е отечеството. Там, където е народът. Там, където е доброто. Там, където е правдата. Чистото и смелото сърце търси, намира и изявява истината за историята и за времето, в което живее. Истината, която разбива на пух прах и най-екзотичните „нови прочити“ и интерпретации. Истината, която го прави свободен. Чистото и смелото сърце се обрича и врича на свободата, изпълнявайки заветите на предците. „Аз съм се обещал на отечеството като жертва за освобождение, а не да бъда кой знае какъв“ – пише Левски, революционерът, в писмо от март 1871 г. до войводата Филип Тотю. „При всички случаи

Участници във Втората българска легия в Белград 1868 г., сред които вторият седнал, отдясно наляво, е Васил Левски

искам да служа честно на народа си“ – изповядва Емил Шекерджийски, антифашистът, десетилетия по-късно.

Да, чистото и смелото сърце винаги е избирало и избира свободата. Но не свободата да прави и говори каквото си иска, известна още като вседозволеност. А свободата в доброто. Свободата в градивното. Свободата в сговора и вишегласието. Свободата в свършенството и хармонията.

„Днешният век е век на свободата и равноправността на всичките народности – пише за своето време Левски. – Днес всякой притеснен и потъпкан, всякой, комуто робските синджири тежат на врата и който носи жалостното и срамното име роб, напънал е всичките си сили – и нравствени, и физически, и търси случай да отърси от себе си, под какъвто начин и да било, робското тегло, да разкъса робските вериги и да отстрани от себе си далече името роб. Иска свободно да живее и да се наслаждава с природата Божия, иска да бъде човек.“

И Емил Шекерджийски, десетилетия по-късно, докато размишлява над „Престъпление и наказание“ на Достоевски:

„Свободата различно се разбира от всеки, но в нея има елементи на трайност, които никой не може да отрече – това е стремешът в човека да се развива духовно, да върши добри дела. Защото невинаги злото, като анти-теза на понятието свобода, е решаващо в човешките постъпки. Защото волята на всяка личност е строго детерминирана от социалните, икономическите и космическите условия – и всеки, който извърши противообществено деяние, е длъжен да отговаря.“

Времето утвърждава славата на героите, прави ги вечни. И пак времето ражда онези, които ги отричат, правейки своите „нови прочити“ и интерпретации. Най-благодатно за историческите мистификации е времето, когато вече живите свидетели са си отишли и си отиват свидетелите на живите свидетели. Такова е днешното време спрямо времето на Левски.

И така, случи ми се наскоро да прочета в едно книжле („Балканските войни в Родопите 1912–1913“ (2012) на Исмен Реджепов), написано в тона на тези, които хулят България и отричат всичко българско, всичко хубаво у българина, следните думи за Апостола:

„Конвоират го от Къкриня до София. Конвойят е с пушки и то без патрони. Не се ли

както се е случило със залавянето, съденето и обесването на Васил Левски. Но когато днешните поколения четат свидетелствата на очевидците, когато се запознават с книга като книгата „Левски за себе си“, те няма как да не повярват. От тези книги все още появява героиката епохата на националноосвободителните ни борби, защото свидетелстват за случилото се, а не го интерпретират. Ето например едни малко познати думи на Левски, публикувани във в. „Народност“ в отговор на дописка във в. „Дунавска зора“, които Емил Шекерджийски е включил в книгата си:

„...речената дописка говори, че тъй като нашите прадеди изгубили свободата в бял ден, то и българският народ сега не трябва да се бори, но явно, без да го е от някого грижа, да работи в бял ден за постигване свободата си.

Според тази идея на речената дописка българският народ трябва явно в бял ден с параходите на австрийската плавателна компания да си докара оръжия и друго, което е нужно за един бой. Всичко това явно в бял ден да го извади пред турските скели, да заплати приличното мито на турското правителство. После българите да си поделят оръжието и да излязат в русенското поле и да направят едно добро военно упражнение с иглените пушки и витите топове, на тогава да станат, да изгонят турците, и тогава България ще стане свободна и независима?!!!

Наистина това би твърде лесно станало, но по-напред речената дописка нека бъде добра и да върже всичките турци, па не само турците, но и немците, защото в настояще време немците са по-турци и от самите турци.

Па ако речената дописка има някоя шапка невидимка, с която българският народ да похлупи главата си, щото никой да го не вижда какво прави, тогава пак просим прошка.“

Истинността, която книгата на Емил Шекерджийски „Левски за себе си“ излъчва, идва не само от естествената наклонност на чистото и смелото сърце към правдата, а и защото авторът, обричайки се на борбата, е откривал себе си в него, своя кумир и учител. През съдбата на Апостола той е предчувствал своята съдба. Нещо повече. Свързвала ги е и общата мечта за България:

„Всичките народи в нея – пише Левски до Ганчо Митов от Карлово – ще живеят под едни чисти и свети закони, както е дадено от Бога да живее човекът. И за турчина, и за евреина и пр. каквито и са, за всичките ще да е еднакво, само ако припознават законите наравно с българина. Така ще е в нашата България!... Ние не гоним турския народ, нито вярата му, а царя и неговите закони, седна дума, турското правителство, което варварски владее не само нас, но и самия турчин.

В Българско не ще има цар, а „Народно управление“ и „всекому своето“. Всеки ще служи според вярата си и ще се съди законно както българина, така и турчина и пр. Свобода и чиста република.“

Със смъртта на героите започва тяхното безсмъртие. Обесването на Васил Левски на 19 февруари 1873 г. бе предвестник за възкресението на България – освобождението ѝ от турско робство. Кръвта на Емил Шекерджийски, която фашистите проляха на 3 август 1944 г. край Кюстендил, изтече в темелите на България. И ги уякчи. Няма сила, която да унищожи страна, в чиито основи са вградени душите и костите на най-свидните ѝ синове. Това е урокът по родолюбие, който непрестанно ни предават с живота и подвига си героите.

Лиляна Стефанова

В ОНАЯ КРАСИВА ИЗМИСЛИЦА

МОМИЧЕТА

Денят започва
с ято момичета по градските улици.
В тънки пръсти – цигара,
крачки в опънати дънки,
блузка с открехната плът.
И без да усетя
вече съм с тях –
в поток изрусени кичури,
в грим от чаровно безгрижие,
в пробягал под миглите сън.

Денят започва
с момичешко джи ес ем чуруликане,
с поза от лъскав клип,
с безсрамен жаргон,
с раница диско дързост.

Какво ги чака тия птичета –
си мисля горчиво –
там, зад ъгъла?
Коя съм аз
и как бих могла, Господи,
сама да препреча пътя на злото?
Да опазя
тая напъпила клонка,
тоя смях с дъх на мялко,
тоя сладък коктейл от дете и жена?

Ден и нощ да им давам кураж
с думи, с прошепнат стих,
с ръка на разплакано рамо.
В дългия път да тръгна с тях
в тайните отвъд хоризонта.
В бласто и в храм,
в зло и добро.
Невидима. Виновна.
С тях.

В безумието на века.
В чудото наречено живот.

НЕДОВЪРШЕН РАЗГОВОР

Всеки разговор с теб –
недовършен.
Някой или нещо нахлува,
грубо скъсва тънката нишка
от думи и погледи,
срязва края на фразата,
слага многоточие.

Тогава набързо ти казвам
довиждане!
Невъзможно е да залепя две части
на топло дихание,
да закърпя материя от звуци.

Така е в неизмисления живот.
Ние проектираме всяка подробност,
но той без капка свян
прогонва мечти и илюзии.
прекъсва красива мелодия.

А може би най-хубавото е,
че той не ни позволява
бездарно да го съчиним?

Случайно ли има поверие –
градиш ли къща –
остави нещо недовършено.
недонаправено, макар и малко,
за да има за след месец, година –
та живота в нея да изненадва,
да е далече от края, от мрака, от
точката.
За кой ли път се усмихвам
на тази мъдрост.
Всяка приказка с теб – недовършена,
навярно за да има за утре.
Къща в която никога
няма да влезе края.

ЗЛАТОНОСНИЯ ПЯСЪК

Защо точно сега
ми напомни за старата секвоя,
за Лопошанския манастир,
за магерницата,
за пеещите чучури,
за оная омагьосана Огоста,
чиста и прозрачна,
с игривите мренки
и пъстрите камъни?

Там, още в светлото детство
получих първия урок
от златотърсачите.
Ония мълчаливи мъже,
които от сутрин до вечер
пресяваха речния пясък.
Загадъчна, безумна игра,
в която винаги губиш.
И в ситото остават люспи
от златото на залеза.

Отдавна Огоста влачи
мръсни води,
няма ги мренките
и голите малчугани.
Няма ги мъжете с груби ръце,
хазартната игра,
малкото момиче,
което нагазило в реката
се учи
как да пресява златоносен пясък
от думи и звуци.

Тъгувам,
че всичко е сън,
че няма никога двамата с теб
да отидем там,
в оная легенда,
в оная красива измислица.

МОМЧЕТО

На проф. Драга Тончева

Момчето
най-сетне успя!
Хвърчилото литна!
Все по-нагоре и по-нагоре
пембяното чудо се носи
над пътеки, дървета, хора...
Хлапето по ризка и босо
тича в забравата.
Браво момче, вика простора
и аз се усмихвам – браво!

Момчето е гордо,
момчето ликува –
хвърчилото смело пикира
и отново се рее,
и отново лудува...
А в душата ми цветна диря
и мила загадка

Но Боже, оная висока топола
го сграбчи в зелена хватка!
Не смей! Но ранения змей се люшва
И остава в клонатия плен.

Бавно гаснеше летния ден.
И додето се спусне мрака –
с последна надежда –
момчето вика и моли.
Накрая заплака.
Прошумяха две боси пети...

Молитвено гледах след него,
след първата детската драма.
То си тръгна с първата рана
и с тревожен копнеж да лети.

В ОНЗИ ЧАС

Ти който ме срещаш
в градското всекидневие,
в уличната навалица,
забързана
да хвана трамвая,
еднакво постригана
от квартална фризьорка,
с яке, купено от сергия...

Как ли би ахнал в почуда,
ако можеше да ме видиш
в она час,
в онова диво пиянство,
в она дяволски ритъм,
когато всички изгреви
ликуват в мен
и всички залези
плачат в душата ми.
Някои му казват вдъхновение,
а то си е просто лудост,
бяс, подпалил лицето ми.
опасен любовник
проникнал в моите тайни
пред белия лист хартия

Как ли би ахнал в почуда,
ако поне веднъж
ме видиш такава,
ти, който ме срещаш
в скапани делници,
умислена, като вички,
неотличима,
с кривната набързо барета,
под сиво китайско чадърче
да чакам с досада трамвая.

В НЕПОЗНАТ ГРАД

Загубих се в теб,
като в непознат град.

Не знам какво се крие зад ъгъла.
Вървя на посоки,
Ловя изненади.
Колко привлекателен може да бъде
непознатия град!
Не отеждава, не омръзва,
Има чар.
В неговата загадъчност
се таи отговорът,
който ми е нужен.

Внезпно –
Предупредителен знак!
Но не спирам.
Новото привлича, примамава,
не бърза да се разкрие.
Ту ме стряска хладна неизвестност,
враждебен булеварден поток,
груба фасада.

Ту ме стопля мило кубе на черква,
алея с цветя,
пъстър уличен двор.

Обикалям в непознат град.
В теб.
Ту изплашена,
ту очарована.

Търся гарата
за да хвана обартен влак –
а откривам люлякова улица
без да знам накъде ме води.

ТАЙНО

Птиците,
които запяха призори
не знаят,
че песента им
нежно се слива с душата ми.

Зелените върбови клонки
не знаят,
че ме накараха
да се усмихвам на утрото.

Тихият мартенски дъжд
не знае,
че шепне стихове.
които обичам.

Водните кончета и мушици
не знаят,
че отново
ми върнаха детството.

И ти не знаеш,
че само с един поглед
огряваш деня ми
със слънчева милост.

И ти
като птиците, водните кончета
и дъжда
не знаеш,
че дори в най-нещастните дни
ме направи щастлива.

ТЪРСЯ ДУМАТА

Търся думата.
Но нали това правя цял живот?
На шега прехвърлям чуждите:
тенк ю,
мерси, грация...
Напразно.
Къде е думата неовъргалена
във фалшива любовност,
в рекламен клип,
в калта на делника?
Сто пъти на ден изричам
неосъзнато, безотказно.
автоматично:
Много ви отива шапката – благодаря,
ето ви рестото – благодаря,
забравихте си очилата – благодаря,
да ви почерпя кафе – благодаря.

Сто пъти на ден
се търкулва от устата ми
дума с открити гласни
без да я усетя,
без вкус и мириз,
без послание и чудотворство.

Как да стигне до сърцето ти
моя благослов
за възкръсналите изгреви?

До кога ще търся
думата,
която ще изрека тихо,
едва чуто,
само на теб.

Празнувахме 3 март

135 ГОДИНИ ОТ ОСВОБОЖДЕНИЕТО
НА БЪЛГАРИЯ ОТ ОСМАНСКО ВЛАДИЧЕСТВО

журналистка Калина Канева. Надежда Захариева представи книгата ѝ „Н. П. Игнатиев – графът на българите“ разказа някои интересни факти от дейността на руския дипломат българолюбец и съпругата му Екатерина. Изследванията на Калина Канева във връзка с рода, жи-

НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира на 1 март 2013 г. в Просветна зала тържество, посветено на Руско-турската освободителна война от 1877–1878 г. За случая специално бе поканена най-добрата изследователка на живота и дейността на граф Николай Павлович Игнатиев и Дмитрий Сергеевич Лихачов, изявената

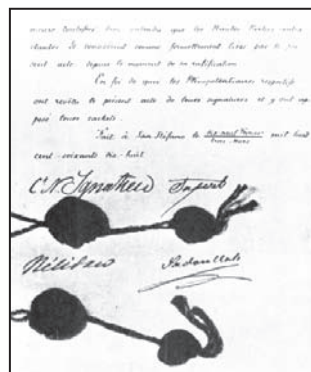
вота и делото на граф Игнатиев, както и на събирането на материали, фотоси и др. са продължили 40 години, а самото написване на книгата е станало за две години.

Актрисата Джуни Александрова прочете част от писмата на граф Игнатиев. А за празничното настроение на публиката се погрижиха децата от Детска хорова студия „Български славеи“ с ръководител Неолина Пелова и Ивайла Костова от класа по поп- и джаз-пеене на Румяна Коцева. Вечерта завърши с възрожденски песни в изпълнение на Тинко Тодоров, учител по китара към читалището и неговата ученичка Ема Райчева.

Дни преди празненството във фойето пред Просветна зала бе открита изложба на Калина Канева с документи и снимки от времето на Освобождението, от архива на граф Игнатиев и негови потомци, открити при дългогодишната ѝ работа по книгата за граф Игнатиев.

Подписването на Сан-Стефанския мирен договор

Факсимиле от финала на Сан-Стефанския мирен договор

Екатерина Игнатиева като военна милосърдна сестра

„СЪРЦЕТО МИ ПРИНАДЛЕЖИ НА БЪЛГАРИТЕ...“

От стр. 1

Каквито и трудности да среща (а те при него винаги са много – „даровитите не ги обичат“), той не пада духом и предпазва сътрудниците си от апатия и индиферентност. Девизът му е: „Без неуспехи и изпитания твърде лесно би било на земята да се живее, а ние сме изпратени тук за борба и труд.“

Владеещ езици, интересуваш се от разни области на науката и културата, той е широко ерудиран, при това дълбоко творческа личност. За него е закон правилото: нищо не започвай, ако не си решил да стигнеш до края, но започнеш ли нещо – никога не отстъпвай. Граф Игнатиев не го спират трудности и авторитети. При това в поставените си цели той никога не преследва лични съображения и изгоди, а удовлетворение на съвестта. Обичайки безкрайно отечеството си, родителите, братята и сестрите, тъщата, жената и децата си, той си поставя надличностни задачи. Върху основата на любовта се изграждат неговите постъпки. Това чувство у него се разпростира всеобхватно: природа, славянство, човечество, особено неговата угнетена част. Където и да е, с каквото и да се занимава, всичко прави с любов, с отговорност, за векове. Обладан от „руска чувствителност“ и християнски хуманни принципи, той приема чуждата болка за своя.

И ето, след петвековно робство, България дочаква такава личност да се появи на дипломатическия пост

Граф Игнатиев, току-що назначен за посланик на Русия в Османската империя, 1964 г.

в Цариград, дочаква своя „единствен най-близък защитник“, комуто „е известно повече, отколкото на всеки друг, какво значи да се намираш под властта на безкрайната османска тирания“.

През доста дългия му мандат в Турската империя (1864–1877 г.) и с негово най-активно участие България се сдобива с църковна независимост, с европейско признание на правото си за самостоятелно съществуване по време на Цариградската конференция и след кръвопролитната Руско-турската освободителна война (1877–1878 г.) – с възстано-

вяване на държавността в Сан Стефано.

На съдбата ѝ е било угодно именно той, почувствалият, обикналият българския народ, да постави подписа си на 3 март 1878 г. под договора за тъй жадуваната свобода. И може би само той е имал това право!

Но враговете му – свои и чужди, се оказват по-силни от приятелите му. Докато лидерът на френските републиканци Гамбета го счита за „човек на бъдещето на Русия... най-проницателния и най-активен политик“, английската кралица Виктория яростно го ненавижда, а на германския

канцлер Вилхелм I му прилошава само при мисълта, че граф Игнатиев може да участва в Берлинския конгрес, свикан да реши участието на Балканите.

Така и не го допускат да защити Санстефанска България. Великите сили, без да са пролели нито капка кръв в освободителната Руско-турската война, разкъсват живото тяло на току-що възкръсналата България, като връщат огромна част обратно в ръцете на поробителите и създават условия за бъдещите кръвопролития, въстания и войни. Не връщат повече граф Игнатиев в Цариград, не го връщат и на дипломатическото поприще, като в скоро време съвсем го свалят от политическата арена.

Той не пада духом. Започва благотворителна дейност, не престава да обича българите, да вярва в тяхното бъдеще. Като председател на Санктпетербургското славянско благотворително дружество се грижи за българската учаща се младеж в Русия, довежда докрай построяването на храм-паметника „Рождество Христово“ в гр. Шипка – чудо на архитектурата! Ръководи го идеята да се съхрани за бъдещите поколения паметта за хилядите руски воители и български опълченци, загинали в разцвета на живота си за нашата свобода.

Българският народ посреща своя граф през септември 1902 г. като император. А той, дълбоко трогнат, ронейки сълзи, шепне: „Сърцето ми принадлежи на българите!“

Семейството на граф Игнатиев – Екатерина, Николай, Владимир, Мария, Павел и Алексей

Културен афиш
март

1 март 2013

Тържествена вечер по случай 135 години от Освобождението на България

Начало 18.00 часа

Просветна зала

1 март 2013

Откриване на фотоизложба „Моят идеал – свободна България“ 140 години от обесването на Васил Левски

Просветна зала

6 март 2013

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА представя „Пернишки разкази“ от Здравка Евтимова

Начало 18.00 часа

Малък салон

9 март 2013

Представяне на книгата „Животът – дълг като въздишка“ лирика от Тодор Евров с участието на д-р Елена Алекова и Банко П. Банков

Начало 17.00 часа

Малък салон

9 март 2013

Участие на балетно студио „Красимира Колдамова“ в първи „Dance Cup Bulgaria 2013“

Младежки театър

13 март 2013

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА представя „Другата в мен“, лирика от Лиляна Стефанова с участието на Йорданка Христова, Драгомир Шопов и актрисата Станка Калчева

Начало 18.00 часа

Клуб Студио 5

23 март 2013

Участие на Танцов състав „ЖАР“ и Детски танцов състав в „Национален конкурс за Танцовата награда на София 2013“

Кино „Освобождение“

23-24 март 2013

Участие на Вокален състав „Грамис“ с ръководител Аделина Колева в национален конкурс „Орфеева дарба“

Дом „Средец“

свързано
Читалище

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“:
Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно